

Consens per a la creació d'un museu d'art contemporani

Els debats de la comissió Santos Torroella a Girona han evidenciat que, al marge del que acabi passant amb el fons, els grups polítics veuen de bon ull un centre que relligui l'art del segle XX

L'arquitecte Joan Maria Viader -a dalt-, mostrant la Casa Pastors. Foto: LLU S SERRAT .

Els sis debats entre polítics, tècnics i especialistes que s'han celebrat a l'Ajuntament de Girona sobre el fons Santos Torroella han acabat sense conclusions (així ho van acordar) i sense que, aparentment, s'hagin acostat postures entre l'equip de govern i els partits de l'oposició que no van aprovar l'acord que hi havia de paraula per adquirir la col·lecció d'art per 3,9 milions d'euros a pagar en set anys. L'operació també inclou la donació de l'arxiu i la biblioteca de l'historiador i crític d'art.

Des que l'alcalde Carles Puigdemont va haver d'aixecar la proposta del ple del mes de juliol passat, hi ha hagut un fet que pot condicionar tot el procés com és la mort de la vídua de Rafael Santos, Maria Teresa Bermejo, el 20 d'octubre passat, als 94 anys. Se sap que els hereus són tres nebots que viuen fora de Catalunya i que tenen sis mesos per acceptar l'herència. No han transcendit les seves intencions, però tot apunta que mantindran la voluntat de la seva tia si l'Ajuntament de Girona acaba trobant suport polític suficient.

En aquest període, també s'han sabut més coses de la Casa Pastors, que s'albira com la porta d'entrada del Barri Vell i que, amb més o menys matisos, tothom veu bé com a futur museu d'art contemporani de la ciutat. Una altra qüestió és l'oportunitat i tant ICV com la CUP, i, en un altre nivell, el PSC, entenen que la crisi marca altres prioritats. L'Ajuntament de Girona té el 50 per cent de la casa, i l'altre 50 per cent és de la Generalitat. De moment, ja s'han mogut els fils perquè el Departament Justícia traspassi aquest patrimoni al Departament de Cultura, facilitant la conversió de l'antic palauet en un centre dedicat a l'art.

En una de les sessions, els arquitectes Joan Maria Viader i Josep Fuses van presentar un estudi sobre les possibilitats de l'edifici, del qual es podrien destinar uns 2.300 metres quadrats a espais expositius. També van fer una aproximació pressupostària d'una quatre milions d'euros per a les obres de restauració de tot l'immoble que es podria fer en dos anys.

Amb diferents nivells d'entusiasme, els participants en els debats veurien bé l'adquisició del fons Santos Torroella. Una altra cosa és la idoneïtat, si el preu és el correcte i si la compra no l'hagués de fer una institució superior. Però el més significatiu és, com va apuntar l'artista Enric Ansesa, "el debat que ha generat, que serveix per crear consciència de la importància d'una cosa". A partir del fons Santos, s'han posat sobre la taula els fons municipals com ara la col·lecció Marsà, l'obra d'Emília Xargay, o les peces i quadres d'artistes com per exemple Paco Torres Monsó, Enric Marquès, Domènec Fita i tants altres artistes gironins que serveixen per donar una visió de l'art contemporani de la segona meitat del segle XX. Caldria sumar-hi el fons Espais, tant l'artístic com el documental, o els fons artístics que hi hagi a la Diputació i a la Generalitat.

La darrera sessió Part del debat també és sobre la importància artística de les obres del fons Santos, ja que si bé hi ha autors com ara Dalí, Miró i Tàpies, les peces són de dimensions reduïdes. En aquest sentit, són interessants les aportacions de l'historiador de l'art Eduard Carbonell, que creu que la col·lecció Santos

Torroella té un pes important pels noms que hi ha representats, que permeten fer un discurs sobre l'art a Catalunya. Carbonell, que considera que el Bòlit s'ha d'incorporar com un centre d'art dins el futur museu, opina que amb els fons que ja es disposa i aquesta col·lecció es cobreixen diferents èpoques i donen un discurs.

La crítica d'art Pilar Parcerisas considera, en canvi, que, “si es tracta d'unir el nom de Girona a un artista important, les obres són febles”. Parcerisas també creu que el preu de la col·lecció mereix una “reflexió pausada” i que es podria fer una col·lecció nova amb els mateixos diners.

El metge i historiador Francisco Campo va parlar de les col·leccions privades d'art i de les expectatives que ha generat el debat sobre el fons Santos entre els col·leccionistes. “La seva preocupació és què passara amb la col·lecció quan ells no hi siguin. No és un tema de diners, sinó de com es mostren les seves obres i quines garanties tenen de seguretat, assegurança o manteniment.”

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 09-12-2013 Pàgina 16

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/699381-consens-per-a-la-creacio-dun-museu-dart-contemporani.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss